

Եղիա — Թիվ Երեք

Թող հայտնի լինի

Jeff Pippenger

2023-09-29

Եվ եղավ, որ երեկոյան զոհաբերությունը մատուցելու ժամանակ Եղիա մարգարեն մոտեցավ ու ասաց. «Տե՛ր, Աբրահամի, Իսահակի և Իսրայելի Աստված, այսօր թող հայտնի լինի, որ Դու ես Աստվածը Իսրայելում, և որ ես Քո ծառան եմ, և որ այս ամենը կատարել եմ Քո խոսքով»: Գ Թագավորաց 18:36.

Մենք պարզորոշում էինք Եղիայի բնութագրիչները՝ որպես խորհրդանիշ: Այդ բնութագրիչներից մեկն այն է, որ Եղիայի, Հովհաննես Մկրտչի և Վիլյամ Միլլերի ծառայությունն ու պատգամը դատաստանի գործիքներ էին: Նրանց պատգամը Տերը գործածեց՝ փորձելու նրանց համապատասխան պատմությունները: Հիսուսն ասաց, որ եթե Ինքը չեկած լիներ, ապա հակաճառող հրեաները մեղք չէին ունենա:

Եթե Ես չգայի և նրանց հետ չխոսեի, մեղք չէին ունենա, բայց այժմ իրենց մեղքի համար ոչ մի արդարացում չունեն: Հովհաննես 15:22:

Եզեկիելը նույն սկզբունքն է մատնանշում իր ժամանակի վիճաբանող հրեաների համար:

Որովհետև նրանք անամոթ որդիներ են և կարծրասիրտ: Ես քեզ ուղարկում եմ նրանց մոտ, և դու պիտի ասես նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը»: Իսկ նրանք, լսեն թե չլսեն, կամ հրաժարվեն, (քանի որ նրանք ապստամբ տուն են), այնուամենայնիվ պիտի իմանան, որ մարգարե է եղել նրանց մեջ: Եզեկիել 2:4, 5.

Եղիայի խորհրդանշական կերպարը ներառում է նաև նրա դերը որպես դատաստանի գործիք:

«Նրանք, ովքեր ներգրավված են երրորդ հրեշտակի պատգամը հռչակելու գործի մեջ, քննում են Սուրբ Գրությունները նույն եղանակով, որ որդեգրել էր հայր Միլլերը: «Մարգարեությունների տեսություններ և մարգարեական ժամանակագրություն» վերնագրված փոքրիկ գրքում հայր Միլլերը տալիս է Աստվածաշնչի ուսումնասիրության և մեկնաբանության հետևյալ պարզ, խելամիտ և կարևոր կանոնները.»

«1. Ամեն մի խոսք պետք է ունենա իր պատշաճ առնչությունը Աստվածաշնչում ներկայացված նյութի հետ. 2. Ամբողջ Գիրքը անհրաժեշտ է և կարող է ըմբռնվել ջանադիր կիրառմամբ ու ուսումնասիրությամբ. 3. Սուրբ Գրքում հայտնված ոչինչ չի կարող և չի լինելու ծածկված նրանցից, ովքեր հավատքով են խնդրում՝ առանց երկմտելու. 4. Վարդապետությունը հասկանալու համար հավաքե՛ք այն նյութին վերաբերող բոլոր գրությունները, որ ցանկանում եք իմանալ, ապա թող ամեն մի խոսք ունենա իր պատշաճ ազդեցությունը. և եթե դուք կարող եք կազմել ձեր տեսությունը առանց հակասության, ապա չեք կարող լինել մոլորության մեջ. 5.

Սուրբ Գիրքը պետք է ինքն իր մեկնիչը լինի, որովհետև այն ինքն իր կանոնն է: Եթե ես կախված լինեմ ուսուցչից, որ նա ինձ համար մեկնաբանի այն, և նա դրա իմաստը կռահի, կամ ցանկանա, որ այն այդպես լինի իր աղանդավորական դավանակարգի պատճառով, կամ որպեսզի իմաստուն համարվի, ապա նրա կռահումը, ցանկությունը, դավանակարգը կամ իմաստությունն է իմ կանոնը, և ոչ թե Աստվածաշունչը»:

«Վերոնշյալը այս կանոնների մի մասն է. և Աստվածաշնչի մեր ուսումնասիրության մեջ մենք բոլորս լավ կանենք՝ ուշադրություն դարձնելով ներկայացված սկզբունքներին»:

«Ճշմարիտ հավատը հիմնված է Սուրբ Գրությունների վրա, սակայն սատանան այնքան բազմաթիվ միջոցներ է գործադրում՝ Սուրբ Գրությունները խեղաթուրելու և մոլորություն ներմուծելու համար, որ մեծ զգուշություն է անհրաժեշտ, եթե մեկը ցանկանում է իմանալ, թե դրանք իրականում ինչ են ուսուցանում: Մեր ժամանակի մեծ մոլորություններից մեկն այն է, որ չափազանց շատ են կենտրոնանում զգացմունքների վրա և հավակնում են անկեղծության, մինչդեռ անտեսում են Աստծո խոսքի հստակ արտահայտությունները, որովհետև այդ խոսքը չի համընկնում զգացմունքների հետ: Շատերը իրենց հավատի համար այլ հիմք չունեն, քան զգացմունքը: Նրանց կրոնը բաղկացած է հուզմունքից. երբ դա դադարում է, նրանց հավատն էլ վերանում է: Զգացմունքը կարող է ծղոտ լինել, բայց Աստծո խոսքը՝ ցորենը: Եվ «ի՞նչ», — ասում է մարգարեն, — «է ծղոտը ցորենի համեմատ»:

«Ոչ ոք չի դատապարտվի այն լույսին և գիտությանը չանսալու համար, որ երբեք չի ունեցել և չի կարողացել ձեռք բերել: Սակայն շատերը հրաժարվում են հնազանդվել այն ճշմարտությանը, որ իրենց ներկայացվում է Քրիստոսի դեսպանների միջոցով, որովհետև ցանկանում են համապատասխանել աշխարհի չափանիշին. և այն ճշմարտությունը, որ հասել է նրանց հասկացողությանը, այն լույսը, որ փայլել է հոգում, կդատապարտի նրանց Դատաստանի ժամանակ: Այս վերջին օրերում մենք ունենք դարերի ընթացքում փայլած լույսի կուտակված ամբողջությունը, և ըստ այդմ էլ պատասխանատու պիտի համարվենք: Սրբության ճանապարհը աշխարհի հետ նույն հարթության վրա չէ. այն բարձրացված ճանապարհ է: Եթե մենք քայլենք այս ճանապարհով, եթե ընթանանք Տիրոջ պատվիրանների ճանապարհով, ապա պիտի գտնենք, որ «արդարի ճանապարհը ծագող լույսի պես է, որ ավելի ու ավելի է լուսավորում մինչև կատարյալ օրը»: Review and Herald, November 25, 1884.

Մենք «չենք դատապարտվում այն լույսին և գիտությանը ականջ չդնելու համար, որ» «երբեք չենք ունեցել, և» «չէինք կարող ձեռք բերել»: Այս հայտարարության կարևոր կողմը «չէինք կարող ձեռք բերել» արտահայտությունն է: Եղիան, Հովհաննեսը և Միլլերը ներկայացնում են լույս իրենց համապատասխան սերունդների համար, որը հնարավոր էր ձեռք բերել: Նրանց պատգամի ներկայությունը վերացնում էր այն ծածկույթը, որը Միացյալ Նահանգներում իրավաբանորեն կոչվում է «հավանական ժխտելիություն»: Եղիայի պատգամը, ցանկացած սերնդում, որտեղ այն դրսևորվում է, վերացնում է ամեն «հավանական ժխտելիություն»՝ այդպիսով ամբողջ սերնդին

պատասխանատու պահելով այն լույսի համար, որ այդ ժամանակ ներկայացվում է:

«Եղբայրս մի անգամ ասաց, որ ինքը չի լսի ոչինչ այն վարդապետության վերաբերյալ, որին մենք հետևում ենք, որովհետև վախենում էր, թե գուցե կհամոզվի: Նա չէր գալիս ժողովներին և չէր լսում քարոզները, բայց հետո հայտարարեց, որ տեսնում է՝ ինքը նույնքան մեղավոր է, ասես դրանք լսած լինեիր: Աստված նրան հնարավորություն էր տվել ճանաչելու ճշմարտությունը, և Նա նրան պատասխանատու կպահեր այդ հնարավորության համար: Մեր մեջ շատեր կան, որոնք նախապաշարված են այն վարդապետությունների դեմ, որոնք այժմ քննարկվում են: Նրանք չեն գալիս լսելու, չեն կամենում հանդարտորեն քննել, այլ իրենց առարկությունները առաջ են բերում խավարի մեջ: Նրանք լիովին գոհ են իրենց դիրքից: «Դու ասում ես՝ ես հարուստ եմ և հարստացել եմ, և ոչ մի բանի կարիք չունեմ, և չգիտես, որ դու թշվառ ես, ողորմելի, աղքատ, կույր և մերկ. քեզ խորհուրդ եմ տալիս Ինձանից գնել կրակի մեջ փորձված ոսկի, որպեսզի հարստանաս, և սպիտակ հանդերձներ, որպեսզի հագնվես, և քո մերկության ամոթը չերևա, և աչքերդ օծիր աչքի դեղով, որպեսզի տեսնես: Որքան շատերին սիրում եմ, նրանց հանդիմանում և խրատում եմ. ուրեմն նախանձախնդիր եղիր և ապաշխարիր» (Հայտնություն 3:17–19):

«Այս Սուրբգրային խոսքը վերաբերում է նրանց, ովքեր ապրում են պատգամի հնչյունի ներքո, բայց չեն գալիս այն լսելու: Ի՞նչպես գիտեք, թե արդյոք Տերը չի տալիս Իր ճշմարտության նոր ապացույցներ՝ այն դնելով նոր միջավայրի մեջ, որպեսզի Տիրոջ ճանապարհը պատրաստվի: Ի՞նչ ծրագրեր եք կազմել, որպեսզի նոր լույս ներարկվի Աստծո ժողովրդի շարքերի միջով: Ի՞նչ ապացույց ունեք, որ Աստված լույս չի ուղարկել Իր գավակներին: Ամեն ինքնաբավություն, եսապաշտություն և անձնական կարծիքի հպարտություն պետք է մի կողմ դրվեն: Մենք պետք է գանք Հիսուսի ոտքերի մոտ և սովորենք Նրանից, որ հեզ է ու սրտով խոնարհ: Հիսուսն Իր աշակերտներին չսովորեցրեց այնպես, ինչպես ռաբբիներն էին սովորեցնում իրենցներին: Հրեաներից շատերը գալիս և լսում էին, երբ Քրիստոսը բացահայտում էր փրկության խորհուրդները, բայց նրանք չէին գալիս սովորելու. նրանք գալիս էին քննադատելու, Նրան որևէ անհամապատասխանության մեջ բռնելու, որպեսզի մի բան ունենան, որով ժողովրդի մեջ նախապաշարում հարուցեն: Նրանք գոհ էին իրենց գիտելիքով, բայց Աստծո գավակները պետք է ճանաչեն ճշմարիտ Հովվի ձայնը: Մի՞թե սա այն ժամանակը չէ, երբ չափազանց պատշաճ կլինեիր ծով պահել և աղոթել Աստծո առաջ: Մենք վտանգի մեջ ենք տարաձայնության, վտանգի մեջ ենք վիճելի հարցում կողմեր բռնելու. և մի՞թե չպետք է անկեղծորեն փնտրենք Աստծուն՝ հոգու խոնարհությամբ, որպեսզի իմանանք, թե որն է ճշմարտությունը»: Selected Messages, գիրք 1, 413.

Նրանք, ովքեր ներկայացնում են Եղիայի պատգամը, դատաստանի գործիքներ են այն մաքրման ընթացքի մեջ, որը ճանապարհ է պատրաստում ուխտի պատգամաբերին՝ տաճարը մաքրելու համար: Տաճարի մաքրման գործը կատարելիս ներկայիս ճշմարտության լույսը հայտնվում է: Եթե այն չհայտնվեր, նրանք, ում Քրիստոսը փնտրում էր և փնտրում է մաքրել, կպահպանեին իրենց ինքնախաբեության լառդիկեացի ծածկոցը: Եղիան խորհրդանշում է մի ծառայություն, որը ճշմարտությունը

ներկայացնում է որպես դատաստանի գործիք: Ահա թե ինչու մեզ տեղեկացվում է, որ նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննես Մկրտչի պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել Հիսուսի ուսուցումից:

«Ինձ կրկին ուղղվեցրին դեպի Քրիստոսի առաջին գալուստի հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվեց Եղիայի հոգով և գործությամբ՝ պատրաստելու Հիսուսի ճանապարհը: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, օգուտ չքաղեցին Հիսուսի ուսմունքներից»: Early Writings, 258.

Մարգարեական պատմություններում, որոնք խորհրդանշում են Աստծո ժողովրդի մաքրագործումը, բացվում է ներկա ճշմարտության մի պատգամ, որը այդ սերնդին պատասխանատու է դարձնում խավարը կամ լույսը ընտրելու համար:

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի դեսուդեն գնան, և գիտությունը պիտի ավելանա.... Եվ նա ասաց. Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, իսկ ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան. և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:4, 9, 10.

Նրանք, ովքեր իրենց համապատասխան սերունդների համար ներկայացնում են Եղիայի լուրը, Քրիստոսի կողմից ճանաչվում են որպես Նրա դեսպաններ, որպեսզի գործածվեն իբրև դատաստանի գործիքներ: Ահա թե ինչն էր նույնականացնում Եղիան, երբ ասում էր. «Թող այսօր հայտնի լինի, որ Դու՛ ես Աստված Իսրայելում, և որ ես Քո ծառան եմ, և որ այս բոլոր բաները կատարել եմ Քո խոսքով»:

Այս ճշմարտությունը նաև Հիսուսի կողմից ներկայացվում է Հովհաննես Մկրտչի վերաբերյալ:

Եվ երբ նրանք հեռանում էին, Հիսուսը սկսեց ասել բազմությանը Հովհաննեսի մասին. «Ի՞նչ տեսնելու համար ելաք անապատը. հողմից շարժվող եղե՞գ: Բայց ի՞նչ տեսնելու համար ելաք. փափուկ հագուստներ հագած մա՞րդ: Ահա, փափուկ հագուստներ կրողները թագավորների տներում են: Բայց ի՞նչ տեսնելու համար ելաք. մարգարե՞: Այո՛, ասում եմ ձեզ, և մարգարեից էլ առավել: Որովհետև սա է նա, որի մասին գրված է. “Ահա, ես իմ պատգամաբերին ուղարկում եմ քո երեսի առաջ, որը կպատրաստի քո ճանապարհը քո առաջ”: Մատթեոս 11:7–10:

Հովհաննեսը մարգարեից ավելին էր. նա դատաստանի գործիք էր, և նրա ծառայությունը ճանաչվեց իր սերնդի կողմից, որովհետև նրանք ելել էին անապատ՝ նրան տեսնելու, ճիշտ այնպես, ինչպես ամբողջ Իսրայելն Աքաաբի հրամանով եկավ Կարմեղոս: Ուիլյամ Միլլերը հասկացավ գիտության այն աճը, որ բացվեց 1798 թվականին: Նա ներկայացնում էր նրանց, ովքեր Աստծո Խոսքի մեջ այս ու այն կողմ էին անցնում, մինչ գիտությունն աճում էր: Նրա լուրը հիմնված էր մարգարեական ժամանակի վրա, և 1840 թվականին նրա լուրն ու ծառայությունն իր սերնդի առջև դրվեցին այնպիսի կերպով, որ ամբողջ բողոքական աշխարհը դիտում էր՝ տեսնելու, թե

արդյոք նրա մեթոդաբանությունը կգործի: Երբ դա հաստատվեց, նրա լուրը տարածվեց ամբողջ աշխարհով:

«1840 թվականին մարգարեության ևս մեկ նշանավոր իրականացում լայն հետաքրքրություն առաջացրեց: Երկու տարի առաջ երկրորդ գալուստը քարոզող առաջատար ծառայողներից մեկը՝ Ջոսիա Լիչը, հրապարակել էր Հայտնություն 9-րդ գլխի մի բացատրություն՝ կանխասելով Օսմանյան կայսրության անկումը: Նրա հաշվարկների համաձայն՝ այս իշխանությունը պիտի տապալվեր... 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ կարելի էր ակնկալել, որ Կոստանդնուպոլսում օսմանյան իշխանությունը պիտի կոտրվի: Եվ ես հավատում եմ, որ այդպես էլ կլինի»:

«Ճիշտ այն ժամանակ, որ նշված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների հովանավորությունը և այդպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության ներքո: Դեպքը ճշգրտորեն իրականացրեց մարգարեությունը: Երբ այս բանը հայտնի դարձավ, բազմությունները համոզվեցին Միլլերի և նրա համագործակիցների կողմից ընդունված մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքների ճշտության մեջ, և աղվենտական շարժմանը տրվեց զարմանալի խթան: Գիտուն և ազդեցիկ մարդիկ միացան Միլլերին՝ թե՛ նրա հայացքները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն ընդարձակվեց»: The Great Controversy, 334, 335.

«1840-ից մինչև 1844»-ը ներկայացնում է Հայտնության տասներորդ գլխի «յոթ որոտների» պատմությունը: Այդ պատմության մեջ սկիզբ առավ մի մաքրման գործընթաց, որը ներկայացված էր Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխում և Քրիստոսի տաճարի երկու մաքրումներում: Մաքրման գործընթացը առաջընթացական փորձության գործընթաց էր՝ հիմնված Միլլերի՝ օրը տարվա դիմաց սկզբունքի ըմբռնման վրա: Նրանք, ովքեր ներկայացնում են Եդիայի լուրը, պատրաստում են ճանապարհը, որպեսզի ուխտի պատգամաբերը հանկարծ գա Իր տաճարը, և նրանք դատաստանի գործիքի խորհրդանիշն են, որը գործադրվում է ուխտի պատգամաբերի կողմից՝ դուրս քշելու նրանց, ովքեր լույսից առավել խավարն են ընտրում:

Ես ձեզ իսկապես ջրով եմ մկրտում՝ ապաշխարության համար. բայց նա, որ ինձնից հետո գալիս է, ինձանից գորավոր է, որի կոշիկները տանելու ես արժանի չեմ. նա ձեզ կմկրտի Սուրբ Հոգով և կրակով. որի խուրձափետը նրա ձեռքում է, և նա հիմնովին կմաքրի իր կալը, և իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում, բայց մղեղը կայրվի անշեջ կրակով: Մատթեոս 3:11, 12.

Քրիստոսի օրերում, որ ներկայացված են Հովհաննես 6:66-ում, Նա ավելի շատ աշակերտներ կորցրեց, քան որևէ այլ ժամանակ: «Դարերի Փափագը» գրքում, որտեղ անդրադարձ է կատարվում Հովհաննեսի այս հատվածին, մարգարեական կիրառության մեթոդաբանությունն իսկ հենց այն պատճառն էր, որի պատճառով աշակերտները հեռացան: Նրանք չէին կարողանում հասկանալ, որ բառացին ներկայացնում է հոգևորը, և ըստ Պողոս առաքյալի՝ բառացին նախորդում է հոգևորին:

Այդպես էլ գրված է. «Առաջին մարդը՝ Ադամը, եղավ կենդանի հոգի», իսկ վերջին՝ Ադամը՝ կենսատու հոգի: Մակայն առաջինը հոգևորը չէր, այլ բնականը, և ապա՝ հոգևորը: Ա Կորնթացիս 15:45, 46.

Չկամենալով և, հետևաբար, չկարողանալով՝ հրեաները հրաժարվեցին հասկանալ Քրիստոսին, երբ Նա հայտնեց, որ Ինքն այն երկնային հացն է, որը պետք է ուտվեր: Սովորություններն ու ավանդույթները գերիշխեցին այն մեթոդաբանության նկատմամբ, որ գործադրում էր Ինքը՝ Քրիստոսը: Այս պատմության վերաբերյալ Քույր Ուայթը գրեց.

«Իրենց անհավատության հրապարակային հանդիմանությամբ այս աշակերտներն ավելի իսկ օտարվեցին Հիսուսից: Նրանք խիստ դժգոհեցին, և, ցանկանալով վիրավորել Փրկչին ու բավարարել փարիսեցիների չարությունը, երես դարձրին Նրանից և արհամարհանքով թողեցին Նրան: Նրանք կատարել էին իրենց ընտրությունը՝ ընդունելով ձևը առանց հոգու, կեղևը՝ առանց միջուկի: Նրանց որոշումն այլևս երբեք հետ չփոխվեց, որովհետև այլևս Հիսուսի հետ չէին ընթանում:»

«Որի քամհարը Նրա ձեռքում է, և Նա լիովին կմաքրի Իր կալը, և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարան»: Մատթեոս 3:12: Սա մաքրման ժամանակներից մեկն էր: Ճշմարտության խոսքերով մղեղը զատվում էր ցորենից: Քանի որ նրանք չափազանց ունայն և ինքնարդար էին՝ հանդիմանություն ընդունելու համար, չափազանց աշխարհասեր՝ խոնարհության կյանք ընդունելու համար, շատերը երես դարձրին Հիսուսից: Շատերն այսօր էլ նույն բանն են անում: Հոգիներն այսօր փորձվում են, ինչպես փորձվեցին այն աշակերտները Կափառնայումի ժողովարանում: Երբ ճշմարտությունը հասցվում է սրտին, նրանք տեսնում են, որ իրենց կյանքերը չեն համապատասխանում Աստծո կամքին: Նրանք տեսնում են իրենց մեջ լիակատար փոփոխության անհրաժեշտությունը, սակայն պատրաստ չեն ստանձնելու անձնուրաց այդ գործը: Ուստի բարկանում են, երբ իրենց մեղքերը բացահայտվում են: Նրանք, վիրավորված, հեռանում են, ինչպես աշակերտները թողեցին Հիսուսին՝ տրտնջալով. «Դա խիստ խոսք է. ո՞վ կարող է այն լսել»: The Desire of Ages, 392.

Դա Մաղաքիայի ուխտի պատգամաբերն է, որ հրով մաքրագործում է Ղևիի որդիներին: Նա հիմնովին մաքրում է Իր կալը՝ ցորենը զատելով հարդից: Նա այս գործը կատարում է հողմաղով: Հողմաղն է, որ իրականացնում է այդ գատումը, և հողմաղը ներկա ճշմարտության պատգամն է յուրաքանչյուր համապատասխան պատմաշրջանի համար, որի ընթացքում Նա մաքրագործում է Ղևիի որդիներին: Հողմաղը Եղիայի պատգամն ու պատգամաբերներն են, որոնք ներկայացնում են դատաստանի գործիք:

Ահա, ես ուղարկում եմ իմ պատգամաբերին, և նա կպատրաստի ճանապարհն իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որով դուք հրճվում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորությունների Տերը: Բայց ո՞վ պիտի դիմանա նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա երևա: Որովհետև նա նման է գտողի կրակին և լվացարարների օճառին. և նա պիտի նստի որպես արծաթ գտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու նրանց պիտի զտի ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք

արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այնժամ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մադաքիա 3:1–4.

Հովհաննես Մկրտչից հետո եկողը Նա է, ով հարդով է մաքրում Իր կալը և նման է գտողի կրակին: Մաքրման գործընթացը կատարվում է ուխտի պատգամաբերի միջոցով, և հետևաբար նույնացնում է մի պատմություն, որտեղ Տերը նոր ընտրված ուխտի ժողովրդի հետ ուխտի մեջ է մտնում: Երբ հին Իսրայելը ազատագրվեց Եգիպտոսի ստրկությունից, այդ սրբազան պատմության թեմաներից մեկը «անդրանիկի» հարցն էր: Թե՛ Եգիպտոսի անդրանիկների մահը, թե՛ Իսրայելի՝ որպես Աստծու անդրանիկի նույնացումը:

Եվ դու պիտի ասես փարավոնին. «Այսպես է ասում Տերը. Իսրայելը իմ որդին է, իմ առաջնեկը. Եվ ես ասում եմ քեզ. Արձակի՛ր իմ որդուն, որպեսզի նա ծառայի ինձ. իսկ եթե հրաժարվես նրան արձակելուց, ահա ես պիտի սպանեմ քո որդուն՝ քո առաջնեկին»: Ելք 4:22, 23.

Երբ Աստված Եգիպտոսից ազատագրման ժամանակ ուխտի մեջ մտավ Իսրայելի հետ, աստվածային ծրագրով յուրաքանչյուր ցեղի ամեն անդրանիկ որդին պետք է նվիրվեր քահանայության գործին: Բայց ոսկե հորթի ապստամբության ժամանակ միայն Ղևիի ցեղն էր, որ ապստամբության մեջ կանգնեց Մովսեսի կողմը: Նրանց հավատարմության համար Աստված չեղարկեց Իր ծրագիրը, ըստ որի՝ ամեն ցեղից յուրաքանչյուր անդրանիկ պետք է նվիրվեր քահանայությանը, և շրջանցելով մյուս ցեղերը՝ Ղևիի ցեղին տվեց քահանայության բացառիկ իրավունքը: Երբ ուխտի պատգամաբերը մաքրում է Ղևիի որդիներին, դա ներկայացնում է մի պատմություն, որտեղ նախկին ուխտի ժողովուրդը մի կողմ է դրվում՝ նոր ուխտի ժողովրդի համար: Այդպես եղավ Հովհաննես Մկրտչի, միլլերիտների պարագայում, և այդպես կլինի հարյուր քառասունչորս հազարների հետ: 1840-ից մինչև 1844 թվականը մաքրման մի գործընթաց սկսվեց Ուիլյամ Միլլերին տրված մարգարեական պատգամի փորձող հարցի միջոցով: Դա հանգեցրեց նրան, որ Տերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, բայց մաքրման գործընթացը չավարտվեց մինչև 1863 թվականը:

«Թե՛ Դանիել 8.14-ի մարգարեությունը՝ «Մինչեւ երկու հազար երեք հարիւր օր. ապա սրբարանը պիտի մաքրուի», թե՛ առաջին հրեշտակի պատգամը՝ «Վախեցե՛ք Աստուծմէ եւ փա՛ռք տուէք Նրան, որովհետեւ եկաւ Նրա դատաստանի ժամը», մատնանշում էին Քրիստոսի ծառայությունը սրբոց սրբոցում, քննիչ դատաստանին, եւ ոչ թէ Քրիստոսի գալուստը՝ Իր ժողովրդին փրկագնելու եւ ամբարիշտներին կործանելու համար: Միայն ոչ թէ մարգարեական ժամանակաշրջանների հաշուարկի մեջ էր, այլ այն դեպքի, որ պիտի տեղի ունենար 2300 օրերի վերջում: Այս մոլորութեան պատճառով հաւատացեալները յուսախաբութիւն կրեցին, սակայն մարգարեութեամբ կանխատուած ամէն ինչ, եւ այն ամէնը, ինչ նրանք Սուրբ Գրքի հիման վրայ իրաւունք ունէին ակնկալելու, կատարուել էր: Ճիշդ այն ժամանակ, երբ նրանք ողբում էին իրենց յոյսերի ձախողումը, տեղի էր ունեցել այն դեպքը, որ կանխատուած էր պատգամով, եւ որը պարտադիր կերպով պէտք է կատարուէր

նախքան Տերը կը յայտնուէր՝ Իր ծառաներին վարձատրութիւն տալու համար»:

«Քրիստոսը եկել էր ոչ թէ երկիր, ինչպէս նրանք էին սպասում, այլ, ինչպէս նախանշված էր նախակերպարում, երկնքում գտնվող Աստծու տաճարի սրբության սրբոցը: Դանիէլ մարգարեն Նրան ներկայացնում է որպէս այս ժամանակ գալիս դեպի Հինավուրցը. «Գիշերային տեսիլքներում տեսա, և ահա մարդու Որդու նման մեկը գալիս էր երկնքի ամպերով, և եկավ»՝ ոչ թէ երկիր, այլ՝ «Հինավուրցի մոտ, և նրան մոտեցրին Նրա առաջ»: Դանիէլ 7:13:»

«Այս գալուստը կանխասացվել է նաև Մաղաքիա մարգարեի կողմից. «Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա Իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի Պատգամաբերը, որից դուք հաճույք եք առնում. ահա, Նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը»: Մաղաքիա 3:1: Տիրոջ գալուստը Իր տաճարը հանկարծակի էր, անսպասելի՝ Իր ժողովրդի համար: Նրանք չէին ակնկալում Նրան այնտեղ: Նրանք սպասում էին, որ Նա պիտի գար երկիր՝ «բոցավառ կրակով վրեժ լուծելով նրանցից, ովքեր չեն ճանաչում Աստծուն և չեն հնազանդվում ավետարանին»: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 1:8:

«Սակայն ժողովուրդը դեռ պատրաստ չէր հանդիպելու իր Տիրոջը: Նրանց համար դեռ պետք է կատարվեր պատրաստության մի գործ: Պետք է լույս տրվեր՝ նրանց միտքն ուղղելով դեպի երկնքում գտնվող Աստծո տաճարը. և երբ նրանք հավատքով հետևեին իրենց Քահանայապետին այնտեղ Նրա ծառայության մեջ, նոր պարտականություններ կհայտնվեին: Եկեղեցուն պետք է տրվեր նախազգուշացման և խրատի ևս մի պատգամ:»

«Մարգարեն ասում է. «Ո՞վ պիտի դիմանա Նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ Նա երևա, որովհետև Նա նման է գտողի կրակին և լվացարարների օճառին. և Նա պիտի նստի որպէս արծաթ գտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու նրանց կզտի ոսկու և արծաթի պէս, որպէսզի նրանք Տիրոջը մատուցեն ընծա արդարությամբ»: Մաղաքիա 3:2, 3: Նրանք, ովքեր ապրում են երկրի վրա այն ժամանակ, երբ Քրիստոսի բարեխոսությունը պիտի դադարի վերին սրբարանում, պետք է կանգնեն սուրբ Աստծու առաջ առանց միջնորդի: Նրանց հանդերձները պետք է անբիծ լինեն, նրանց բնավորությունները՝ սրսկման արյամբ մեղքից մաքրված: Աստծու շնորհով և իրենց իսկ ջանադիր ջանքերով նրանք պետք է հաղթողներ լինեն չարի դեմ մղվող պատերազմում: Մինչ քննական դատաստանը կատարվում է երկնքում, մինչ ապաշխարող հավատացյալների մեղքերը հեռացվում են սրբարանից, Աստծու ժողովրդի մեջ երկրի վրա պետք է կատարվի մաքրման, մեղքի հեռացման հատուկ գործ: Այս գործն ավելի հստակ ներկայացված է Հայտնություն 14-ի լուրերում:»

«Երբ այս գործը կատարված լինի, Քրիստոսի հետևորդները պատրաստ կլինեն Նրա հայտնվելուն: «Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի կլինի Տիրոջը, ինչպէս հին օրերում և ինչպէս նախկին տարիներին»: Մաղաքիա 3:4: Այն ժամանակ եկեղեցին, որ մեր Տերը Իր գալստյան ժամանակ ընդունելու է Իրեն, կլինի «փառավոր եկեղեցի՝ առանց բծի կամ կնճռի կամ որևէ նման բանի»: Եփեսացիներ 5:27: Այն ժամանակ նա կերևա «ինչպէս արշալույսը, գեղեցիկ՝ ինչպէս լուսինը, մաքուր՝ ինչպէս արեգակը, և ահեղ՝ ինչպէս դրոշներով բանակը»: Երգ Երգոց 6:10:»

«Բացի Իր տաճար գալուց, Մաղաքիան նաև մարգարեանում է Նրա երկրորդ գալստյան մասին՝ Նրա գալու՝ դատաստանը գործադրելու համար, այս խոսքերով. «Եվ ես կմոտենամ ձեզ դատաստանի համար, և արագ վկա կլինեմ կախարդների դեմ, և շնացողների դեմ, և սուտ երդվողների դեմ, և նրանց դեմ, որ վարձկանին նեղում են իր վարձի մեջ, որքնայրուն ու որբին, և օտարականին խոտորեցնում են նրա իրավունքից, և Ինձնից չեն վախենում, ասում է Զորաց Տերը»: Մաղաքիա 3:5: Հուդան նույն տեսարանին է անդրադառնում, երբ ասում է. «Ահա Տերը գալիս է Իր սրբերի բյուրավորներով՝ դատաստան անելու բոլորի վրա և բոլոր ամբարիշտներին նրանց բոլոր ամբարիշտ գործերի համար մեղադրելու»: Հուդա 14, 15: Այս գալուստը և Տիրոջ գալուստը Իր տաճար՝ տաբբեր ու առանձին իրադարձություններ են»:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետի, Ամենասուրբ վայրը՝ սրբարանի մաքրման համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, Մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը դեպի Իր տաճարը, ինչպես կանխագուշակված է Մաղաքիայի կողմից, միևնույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը ներկայացված է նաև փեսայի՝ հարսանիք գալով, ինչպես Քրիստոս նկարագրել է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքարը, 424–426:

Վերջին պարբերությունում հիշատակվում են չորս «գալուստներ», և դրանք բոլորը նույն գալուստն են՝ չորս տաբբեր կերպերով խորհրդանշված: Այդ «գալուստներից» մեկը տասը կույսերի առակն է:

«Ես հաճախ հղվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ անմիտ: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև ամենավերջին մանրամասնությունը, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, երրորդ հրեշտակի լուրի նման, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Եթե այդ չորս «գալուստները» «նույն իրադարձության նկարագրություններն են», ապա այդ չորս «գալուստները», որոնք իրականացան ադվենտիզմի սկզբում՝ միլլերյան շարժման մեջ, ադվենտիզմի վերջում Եղիայի շարժման մեջ դարձյալ «կիրականանան» «մինչև իսկ տառացիորեն»:

Ուիլյամ Միլլերը և միլլերականները առաջին հրեշտակի պատգամի ներկայացուցիչներն էին, և նույն՝ *Early Writings*-ից այն հատվածում, որը մենք վերջերս մեջբերեցինք, առաջին հրեշտակի պատգամը կրում էր Հովհաննես Մկրտչի նույնական հատկանիշները: Մենք մեջբերեցինք այն հատվածը, որն ասում է, որ նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննես Մկրտչի պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել Հիսուսի ուսմունքներից: Հաջորդ պարբերությունում նա ասում է. «Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել երկրորդից. և ոչ էլ նրանք օգուտ քաղեցին կեսգիշերյան աղաղակից, որը պետք է պատրաստեր նրանց, որպեսզի հավատքով Հիսուսի հետ մտնեն երկնային սրբարանի Սրբությունների Սուրբը»: Թե՛ Ուիլյամ Միլլերը, թե՛ Հովհաննես Մկրտիչը ներկայացնում են դատաստանի գործիքներ:

Եթե նրանցից ոչ մեկը չհայտնվեր, նրանց համապատասխան սերունդները պատասխանատվության չէին ենթարկվի լույսը մերժելու համար: Աստված այդ երկու պատգամաբերներին օգտագործեց՝ հեռացնելու Լաոդիկեական մեղքի քողը, և այսպիսով նախկին ընտրյալ ժողովրդի լաոդիկեական մերկությունն ի ցույց դրեց՝ ներկայացնելով մի պատգամ, որը, ընդունված թե մերժված, դատաստանի մեջ պիտի գործածվեր որպես նշան, որ մի մարգարե նրանց մեջ եղել էր: 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմությունը նախատիպվեց Կարմեղոս լեռան վրա Եղիայի ընծայի վրա իջնող կրակով: Ճշմարիտ մարգարեն գանազանվել էր սուտ մարգարեներից:

Մենք հասել ենք այն կետին, երբ պետք է ուրվագծենք այն մաքրման ընթացքը, որը շարունակվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո: Քույր Ուայթը նշել է, որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո «ժողովուրդը դեռ պատրաստ չէր հանդիպելու իր Տիրոջը: Նրանց համար դեռևս պետք է կատարվեր պատրաստության մի գործ: Լույս պիտի տրվեր՝ նրանց մտքերը ուղղելով դեպի երկնքում եղող Աստծո տաճարը, և երբ նրանք հավատքով հետևեին իրենց Քահանայապետին այնտեղ՝ Նրա ծառայության մեջ, նոր պարտականություններ պիտի հայտնվեին: Զգուշացման և խրատի մեկ այլ պատգամ ևս պիտի տրվեր եկեղեցուն»:

Երբ ադվենտիզմը մերժեց Դևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», որոնք Դանիելը կոչեց Մովսեսի «երդումը», նրանք կորցրին ճանաչելու իրենց կարողությունը, որ մաքրման գործընթացը շարունակվում էր իրենց այն սկզբնական աշխատանքից անդին, որով ըմբռնում էին դատաստանի բացման հետ կապված ճշմարտությունները:

Հաջորդ հոդվածում մենք կանդրադառնանք շարունակվող մաքրման գործընթացին և կսկսենք համահունչեցնել այն եղջյուրը, որ ճշմարիտ բողոքականության եղջյուրն է, որը Միլլերական ադվենտիզմը ստացավ 1840-ականներին, Հանրապետականության եղջյուրի հետ: